

»Nevestin dar, presvetli gospod, ste radi neprijazne usode izgubili, upam pa, da je nevestina roka še vedno vaša,« je rekel gospod Nikolaj po končanem turnirju.

»Z viteško nagrado, oče moj, izročim pogumnemu vitezu tudi svoje srce, pa naj bo kdorkoli.«

»Snemite naličnik, gospod vitez!« je rekel gospod Nikolaj.

Vitez je takoj ubogal; na obličjih vseh se je pojavila groza, z grozo pri nekaterih jeza, pri drugih zavist, pri tretjih zasmeh, a radost le pri malokomu.

Mladi vitez je bil Vjeslav Koštjalovec.

»Moja hčerka vam, hrabri vitez, izroča, z viteško nagrado tudi svoje srce. Privoljujem k temu, ali pod temle pogojem — —«

V množici je nastal mir, kakršen vlada v današnjih dneh na tukajšnjem gradu dan za dnem, teden za tednom, leto za letom.

»Odpravite se na pot in s poti mi privedite na verigi živega zmaja, podobnega tistemu, ki mu na Hradčanskem gradu sv. Jurij s kopjem prodira žrelo.«

(Dalje.)

Mirko Kunčič:

Vseh mrtvih dan.

Tiho sredi božje njive
šepeta cipresa:
»Danes na stežaj odprta
božja so nebesa!«
Duše umrlih romajo
v trumah na gomile.

Bele svečke štejejo,
ki so v prst vsadile
njim na čast in v tih spomin
jih roke ljubeče,
solze blagoslovljajo
in spomine davne sreče...

Esén:

Mrtvi materi.

Lilasti podleski
so vzbrsteli
kot žalostni kelih,
vijoličastobeli.
Zadehteli so po utah
zadnji jasmini —
o mati, ti pa si umrla —
Na jesenski kras
nisi več zrla,
večna ura
odbila ti je čas — — —
Ko sem bil otrok
vodila si me za ročico

med dehteče jasmine,
skozi otožne doline, —
nad njimi je cerkva,
bršljanska Marija Devica.
In govorila si mi,
da v onem bršljanastem domu
stanuje Bog.

In varno sredi gorjâ
mislim na Bogâ,
in na Marijo Devico,
ki te bo, mamica mila,
v nebesih ovenčala.